Kız ve Fok

Çınar BİBER

Kız ve Fok

Çınar BİBER

Maya deniz kenarındaki küçük mavi bir evde yaşıyordu. Her sabah sarı yağmurluğunu ve mavi lastik çizmelerini giyerdi. Not defteri ve kalemiyle bez çantasını kapardı. Sonra okyanusu izlemek için kıyıya koşardı. Tuzlu rüzgârı ve çarpan dalgaları çok severdi. Ama en çok, özel bir foku gözlemeyi severdi.

Fokun adı Pip'ti. Pürüzsüz gri-kahverengi benekli kürkü ve koyu parlak gözleri olan bir liman fokuydu. Küçük yuvarlak kafasından beyaz bıyıkları çıkardı. Pip'in bir yüzgecinde eski bir balıkçı ipinden kalan ince bir yara izi vardı, ama yüzmesi gayet iyiydi. Maya onu koca okyanustaki en harika hayvan sanıyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Maya bir kayaya oturup not defterini açtı. Pip'in yaptığı her şeyi yazdı. Benekli kürkünü ve uzun bıyıklarını çizdi. Kaç balık yakaladığını saydı. Gelgit çekildiğinde hep aynı düz kayada dinlendiğini fark etti. Pip uzanıp gözlerini kapatırdı. Maya sessizce izler ve kıpırdamazdı. Pip'in kendini güvende hissetmesini istiyordu.

Bir sabah Bay Hale geldi. Düzenli gri sakallı ve yuvarlak gözlüklü, emekli bir deniz feneri bekçisiydi. Yeşil bir balıkçı kazağı ve düz bir şapka giyiyordu. “Yine Pip'i mi izliyorsun?” diye sordu gülümseyerek. Maya başını salladı. “Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum,” dedi. Bay Hale yanına oturdu ve ona fokların davranışlarını anlattı.

“Liman fokları utangaçtır,” dedi Bay Hale. “Dinlenmek ve kendilerini güvende hissetmek için alana ihtiyaçları var. İnsanlar çok yaklaşırsa Pip suya dalıp dinlenme zamanını kaybedebilir. Bu da onun sıcak ve sağlıklı kalmasını zorlaştırır.” Maya bunu dikkatle yazdı. Pip'in kayasındaki küçük bir resmini çizdi. Her ayrıntıyı hatırlamak istiyordu.

Ertesi gün Maya bir ailenin Pip'in kayasına doğru yürüdüğünü gördü. Gülüyor ve parmaklarıyla işaret ediyorlardı. Gittikçe yaklaştılar. Pip başını kaldırdı ve tedirgin göründü. Maya endişelendi. Ayağa kalktı ve kollarını salladı. “Lütfen geri durun!” diye seslendi. “Pip'in dinlenmek için alana ihtiyacı var!” Aile durdu ve ona baktı. Geri çekildiler.

Aile Maya'yı dinledi. Pip'i güvenli bir mesafeden izlediler. Pip rahatladı ve kayasında yeniden uykuya daldı. Maya gülümsedi. Birçok insanın yaban hayatını nasıl nazikçe izleyeceğini bilmediğini fark etti. Onlara öğretecek birine ihtiyaçları vardı. Bu, Maya'ya büyük bir fikir verdi. Herkes için bir rehber hazırlayacaktı.

Maya eve koştu ve planını Bay Hale'e anlattı. “Bir kıyı izleme rehberi hazırlamak istiyorum,” dedi. “Pip'i ve diğer fokları izlemek için basit kurallar içerecek.” Bay Hale'in gözleri parladı. “Bu harika bir fikir,” dedi. “Yazdırmana yardım edebilirim.” Birlikte oturup kuralları yazdılar.

Maya şöyle yazdı: “Nazik bir mesafe koruyun. Sakin ve sessiz olun. Fokları asla beslemeyin. Yoldan veya kayalardan izleyin. Fokların dinlenmesine izin verin.” Pip'in kayasındaki bir resmini çizdi. Çok yaklaşan birinin üzerine kırmızı bir çarpı işareti koydu. Bay Hale, kasabadaki küçük matbaada kopyalarını çıkarmasına yardım etti.

Cumartesi günü Maya ve Bay Hale bir yığın rehberle kıyıda durdular. Yoldan geçen herkese bir tane verdiler. “Lütfen fokları izlemeden önce bunu okuyun,” dedi Maya. İnsanlar gülümseyip rehberleri aldılar. Bazıları hemen okudu. Başlarını sallayıp Pip'e uzaktan baktılar. Pip kayasında huzur içinde uyudu.

Kısa süre sonra Pip'i izlemeye gittikçe daha çok insan geldi. Ama artık nazik bir mesafe koruyorlardı. Sakin ve sessiz kalıyorlardı. Onu beslemiyorlardı. Yoldan izliyorlardı. Pip rahat ve mutlu kaldı. Balık için dalıyor ve kayasında dinleniyordu. Maya en sevdiği yerden izliyor ve gurur duyuyordu. Rehberi işe yarıyordu!

Bir gün küçük bir çocuk Maya'ya sordu: “Neden foka daha fazla yaklaşamıyorum?” Maya dizlerinin üzerine çöktü ve ona not defterini gösterdi. “Fokların kendilerini güvende hissetmek için alana ihtiyacı var,” dedi. “Çok yaklaşırsak korkarlar ve dinlenemezler. Sessizce izlediğimizde sağlıklı kalmalarına yardım ederiz.” Çocuk başını salladı ve bir rehber aldı. “Arkadaşlarıma da söyleyeceğim,” dedi.

Bay Hale, Maya'nın omzuna hafifçe vurdu. “Gerçekten bir fark yarattın,” dedi. “İnsanlar senin sayende yaban hayatına saygı duymayı öğreniyor.” Maya aralıklı dişleriyle gülümsedi. Yüzgeçleri havada, sırtüstü yüzen Pip'e baktı. Mutlu ve güvende görünüyordu. Maya, saygılı gözlemin yaban hayatını koruduğunu biliyordu.

Maya'nın kıyı izleme rehberinin haberi yayıldı. Kasaba onun kurallarını içeren bir tabela astı. Fokları izlemeye daha çok insan geldi, ama hepsi rehbere uydu. Pip kayasında kaldı ve dalgalarda yüzdü. Hatta benekli sırtlı başka bir fok olan bir arkadaşını da getirdi. Maya not defterine yeni notlar ekledi ve iki foku yan yana çizdi.

Maya her gün Pip'i izlemeye devam etti. Fok davranışları hakkında daha da çok şey öğrendi. Pip'in balıkları hissetmek için bıyıklarını nasıl oynattığını gördü. Güçlü yüzgeçleriyle kendini nasıl kayaya çektiğini gördü. Hepsini yazdı. Not defteri çizimler ve bilgilerle doluydu. Kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti ve Pip onun en iyi öğretmeniydi.

Şimdi güneş okyanusun üzerinde batarken Maya kayasına oturur ve Pip'i izler. Gökyüzü pembe ve turuncuya döner. Pip suda sallanır, koyu gözleri parlar. Maya, okyanusun Pip'in ve daha birçok canlının evi olduğunu bilir. Her zaman sessizce ve nazikçe izleyecektir. Ve dünyamızı paylaşan yaban hayatına her zaman saygı duyacaktır.